

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **H. T. T.**, zast. JUDr. Zdeňkem Pánkem, advokátem, se sídlem Prokopa Holého 130/15, 405 02 Děčín IV, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, č. j. 36 Az 740/2003 – 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 30. 7. 2004, č. j. 36 Az 740/2003 – 16 podání žalobkyně ze dne 17. 7. 2003 odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení uvedl, že podáním ze dne 17. 7. 2003 se žalobkyně u Krajského soudu v Brně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 7. 2003, č. j. OAM-2589/VL-11-ZA-03-2003, kterým byla zamítnuta její žádost o udělení azylu (správně jímž nebyl žalobkyni udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a současně bylo vysloveno, že se na cizinku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu č. 325/1999 Sb. ve znění pozdějších předpisů). Soud dále uvedl, že podání žalobkyně postrádalo podstatné náležitosti uvedené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s., a proto ji vyzval usnesením ze dne 29. 7. 2003, č. j. 36 Az 740/2003 – 6, aby do 15-ti dnů od doručení tohoto usnesení odstranila vady svého podání. Současně žalobkyni poučil, že nebude-li této výzvě vyhověno, soud řízení o tomto podání odmítne. Usnesení bylo doručeno žalobkyni dne 23. 9. 2003, žalobkyně však na tuto výzvu ve stanovené lhůtě nereagovala. Soud citoval ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. a konstatoval, že se zřetelem k tomu, že z podání žalobkyně není zřejmé, jaké jsou důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, není dán rozsah přezkumné činnosti soudu, přičemž jde o takovou vadu podání, pro kterou není možno pokračovat v řízení, a proto podání žalobkyně odmítl podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále též jen stěžovatelka) včas kasační stížnost, v níž uvedla, že rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí jejího podání je nezákonné. Důvody kasační stížnosti spatřovala ve vadách řízení, které spočívaly v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu, tedy v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nezákonnost napadeného usnesení krajského soudu spatřovala v tom, že předmětné výzvě neporozuměla, neboť v českém jazyce se není schopna vyjádřit, protože jej neovládá a nebyla jí dána možnost učinit podání ve svém rodném jazyce. Žádala, aby Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení z hlediska jeho zákonnosti. Požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 12. 2004, č. j. 4 Azs 384/2004 – 37 kasační stížnost zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. V odůvodnění rozsudku se postavil zcela na stanovisko krajského soudu a dospěl k závěru, že byly splněny podmínky uvedené v ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. a soud oprávněně podání stěžovatelky odmítl. Nejvyšší správní soud pak neshledal ani to, že by stěžovatelčina procesní práva v daném řízení doznala újmu. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozsudek byl zástupkyni stěžovatelky doručen dne 4. 1. 2005 a téhož dne nabyl právní moci (žalovanému byl rozsudek doručen též 4. 1. 2005).

Dne 24. 3. 2005 došlo Krajskému soudu v Brně podání ze dne 23. 3. 2005 (téhož dne podané k poštovní přepravě), označené jako kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, č. j. 36 Az 740/2003 – 16. V kasační stížnosti se stěžovatelka dovolávala ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Namítala především, že její podání bylo po obsahové stránce způsobilé pro meritorní rozhodnutí. Dále namítala, že výzvě soudu k doplnění náležitosti podání nerozuměla. Poukazovala na to, že 1. 1. 2005 uzavřela manželství s P. R. Dovožovala, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Požádala dále o odkladný účinek kasační stížnosti.

Poté byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti s tím, že kasační stížnost není podána včas. V předkládací zprávě krajský soud uvedl, že z důvodu hospodárnosti řízení nebyly provedeny obvyklé úkony ve věci před předložením kasační stížnosti k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost byla podána opětovně proti těmto rozhodnutím, o první kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 4 Azs 384/2004 – 35 ze dne 14. 12. 2004 tak, že kasační stížnost zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 4. 1. 2005.

Kasační stížnost je podána opožděně.

Z obsahu spisu plyne, že napadené usnesení Krajského soudu v Brně bylo doručeno stěžovateli dne 6. 8. 2004, což stěžovatelka potvrdila vlastnoručním podpisem. V poučení napadeného usnesení je v souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. uvedeno, že proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dnem následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 téhož ustanovení

lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle odst. 4 téhož ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu, nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, napadené usnesení bylo stěžovatelce doručeno v pátek dne 6. 8. 2004. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet v sobotu dne 7. 8. 2004 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v pátek dne 20. 8. 2004 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo proto třeba, aby nejpozději dne 20. 8. 2004 byla kasační stížnost předána soudu, nebo zaslána soudu prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však plyne, že kasační stížnost byla podána k poštovní přepravě na poště D. II doporučeně pod RX dne 23. 3. 2005. Z výše uvedeného jednoznačně plyne, že kasační stížnost byla podána opožděně. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, č. j. 36 Az 740/2003 – 16 odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť byla podána opožděně. Za této situace se pak již nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a nemohl se zabývat ani věcnými námitkami v této kasační stížnosti uvedenými.

O nákladech řízení rozhodl soud za použití § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu